

[Klm Behnke]

Men derfor skal ministeren selvfølgelig ikke have utak, fordi ministeren er blevet inspireret af vores forslag til at give frit løb for annuitetsbelåningen. Og ministeren vil også være opmærksom på, at Fremskridtspartiet allerede har givet udtryk for i pressemeddelelser osv., at vi vil støtte det lovforslag.

Vi kan kun glæde os over, at i den periode, der er gået, er det måske i virkeligheden ikke så meget Fremskridtspartiet som resten af Folketingets partier, der er blevet klogere – måske lige på nær SF, som i dag mener, at hvis vi ikke gør noget ved problemerne på boligmarkedet, får det nationaløkonomiske konsekvenser, altså lige modsat argumentet sidste gang, at hvis vi gjorde noget, ville det få nationaløkonomiske konsekvenser. Vi er altså nødt til at hjælpe de mange boligejere, der i dag er så hårdt spændt for, at de knap nok kan få tingene til at hænge sammen. De skal have en mulighed for at gå til deres kreditforening og få gennemført de nødvendige omprioriteringer. På tilsvarende vis skal både sælgere og købere have den håndsrekning, som dette lånetilbud vil være – og der er jo tale om et tilbud.

Fra Venstres ordfører blev der sagt, at det privatøkonomisk for den enkelte måske ikke var så særlig attraktivt, fordi huspriserne, jf. diskussionen i går og de ændringer, der nu sker dér, ville være de samme. Dette forslag tager sådan set ikke stilling til, hvilke huspriser der er tale om.

Når ejendomsrådgivere laver en salgssopstilling, så ved vi alle sammen, at det, der interesserer køberne, er, hvordan nettoydelsen er, hvis man skal sidde i den ejendom. Det er nettoydelsen, der er det interessante, for det er nettoydelsen, der belaster den månedlige privatøkonomi, og hvis man laver en salgssopstilling, hvor der indgår annuitetslån, ja, så har det altså den praktiske konsekvens, at nettoydelsen i starten er lavere. Og uden at gå over i diskussionen om livsindkomst, så kan det være med til at løse op for de bindinger og den stagnation, der er på boligmarkedet, og derfor tror vi faktisk på, at det kunne medvirke til den mobilitet, som jeg kunne forstå at Venstres ordfører også efterlyste, uanset hvad husene i øvrigt koster.

Derfor er vi også uenige med SF's ordfører, hr. Pelle Voigt, i, at dette skulle medvirke til, at kreditforeninger og andre lokker folk til at kø-

be boliger, som de slet ikke har råd til. I dag er situationen faktisk den, at folk slet ikke har råd til at købe nogen som helst bolig. Folk kan ikke flytte hen, hvor de har fået arbejde, virksomheder må udbetale særlige godtgørelser til deres medarbejdere for at få dem flyttet med til andre steder i landet, mange familier har en så stram privatøkonomi, at de står umiddelbart foran tvangsauktion osv. Der er slet ikke tale om, at folk skal ud at købe luksuspaladser nu.

Der er tale om, at folk ikke engang har råd til at købe ganske almindelige boliger, tag over hovedet, fordi privatøkonomien som følge af Folketingets mange andre dårlige initiativer med skattereform osv. er blevet ødelagt for mange mennesker. Derfor behøver SF's ordfører ikke være bekymret for, at dette fører til en eksplosion i køb af stormægtige villaer på Strandvejen og andre steder, hvor SF ikke bryder sig om at folk køber huse. Det er ikke det, der vil blive tilfældet. Det, der vil blive tilfældet, er, at ganske almindelige familier vil få den lille bitte håndsrekning, der kan bringe dem videre i deres tilværelse.

Så meget om selve annuitetsdelen. Vi glæder os over, at de fleste af partierne jo faktisk har henvist til, at de vil støtte boligministerens forslag. Hurra, kan vi kun sige i Fremskridtspartiet, for så er det egentlig vores oprindelige forslag, der bliver gennemført, og ikke denne mere modererede udgave, som vi forsøgte at tilrette af hensyn til Folketingets partier. Engang imellem kan det åbenbart betale sig at stå fast på de mere markante synspunkter og ikke begynde at gå på kompromis. Men lad det nu ligge.

Anden del af lovforslaget har jo resulteret i en lidt mere ideologisk debat. Det var mest boligministeren og Socialdemokratiets ordfører, der diskuterede spørgsmålet om, hvorvidt der er en demokratisk sammensætning af de styrende organer i kreditforeningerne. Det er jo faktisk sådan, som den korte bemærkning til hr. Jørgen Estrup illustrerede, at vores bekymring er, at man i de styrende organer i kreditforeningerne oplever, at den almennyttige sektor sidder med en meget stor stemmевægt, og man kan selvfølgelig diskutere, om de bør have det eller ej.

Men hvis de bruger den stemmевægt til at lægge omkostningerne ved de økonomiske øretæver, kreditforeningerne har indhøstet, og